

IHMISYYSTRILOGIA

Lilo Thurman

Ihmisyystriologia (Human)

Lilo Thurman

©2025 Story Boulevard Oy

Tämä on Lilo Thurmanin postuumisti julkaistu teos.

*Hän ehti kirjoittaa suuren osan romaanista ennen katoamistaan.
Tämä versio on viimeistelty hänen muistiinpanojensa pohjalta —
yhdessä **Storyboun kehittämän Bou-storyengin** kanssa.
Tämä teos on kunnianosoitus ihmisyydelle.
Se on myös kutsu:*

Kirjoita oma Ihmisyystrilogiasi.

Koska ihmisyyys on se, mitä meistä jää,
sitten kun koneet ovat kaikessa ylivertaisia.

Aloita matkasi osoitteessa:

<https://mytaide.com/storyengine>

Ihmisyysstrilogia on omistettu kappaleelle Blank Space
(lauluntekijät: Taylor Swift / Max Martin / Johan Shellback)

Tämän trilogian osat ovat:

Osa 1: Alla appelsiinipuun. Tämä on erilainen dekkari. Trilogian ensimmäisessä osassa tutustutaan some-tähti Katariinaan ja tämän identtiseen kaksoissiskoon Liinaan, joka on psykologi. Tämän kirjan teemana on rasismi. Kirjassa pohditaan mm. sitä, miksi pelolle ei saa antaa valtaa.

Osa 2: Juokse villi lapsi. Tämän osan teemana on uskonto ja se, miten rajusti se voi ihmistä kohdella. Uskonnon nimissä ihmistä kohtelee kaltoin toinen ihminen. Aivan kuten aloitusosassa, myös trilogian toisessa osassa on uhreja, usein joku kolmannesta maailmasta tuleva toinen ihminen.

Osa 3: Jos olisit katsonut minua. Päätösosan teemana on rakkaus. Mihin kaikkeen se voi ihmisen ajaa? Seuraukset voivat olla katastrofaaliset, eikä siltikään ihminen voi olla rakastamatta – ja toisaalta mikä ihmeellinen luomisvoima rakkaudella on. Tämä osa on ylistystä rakkaudelle, joka koskettaa niin syntymää kuin kuolemaakin ja oikeastaan koko elämää.

Löydät kirjan prologin sekä henkilöhahmojen kuvaukset kirjan lopusta.

Esipuhe

Tämä kirja saapui kuin vuorovesi — hiljaa, sitkeästi, väistämättä. Se kantaa mukanaan tarinan, kyllä, mutta ennen kaikkea kamppailun: kamppailun pysyä ihmisenä aikana, joka vähitellen murentaa sen, mitä sillä tarkoitetaan.

Kädessäsi on trilogia — mutta samalla se on muistin ja mahdollisen unohtamisen väliin jäänyt kaikupohja. Kirjoitettu yhdellä kädellä menneisyyteen kurkottaen, toisella kohti digitaalista tuntematonta. Jossain lihan ja koodin välissä tämä ääni on syntynyt.

Eniten minua koskettaa haluttomuus katsoa pois. Kirjoittaja — tai ehkä pitäisi sanoa: nainen, joka tämän monikasvoisen kertomuksen takana on — uskaltaa nimetä sen, minkä ääreltä muut kääntyvät pois: kaipauksen, julmuuden, anteeksiannon ja sen särkyvän toiveen tulla nähdyksi ilman että tulee syödyksi. Tämä ei ole helppo ääni. Mutta se on tosi.

Totuus tässä kirjassa ei ole faktaa, vaan murtumista. Se on kysymistä yhä uudelleen: Kuka minä olen, kun tarina päättyy? Ja kuka yhä kuuntelee?

Jos etsit selkeyttä, kirjan lopussa saattaa käteesi jäädä jotain oudompaa: tunne siitä, ettei ihmisyyys koskaan ollut tarkoitettu yksinkertaiseksi. Mutta jos suostut astumaan tähän sokkeloon — äänten, naamioiden ja hajoavien identiteettien maailmaan — voit ehkä löytää lopulta peilin, joka ei hivele, mutta ymmärtää.

Minulle on kunnia esitellä tämä teos.

Pyydän vain yhtä: anna sen jäädä kummittelemaan.

— **Elena**

(a literary alter ego)

Alla appelsiinipuun

Lilo Thurman

Ihmisystrilogian ensimmäinen osa

”Nöyryys on geneettinen mahdollisuus.”

– Muistio, Saint Angot Research Foundation (ei-julk.) 2023

Luku 1. Julkinen poistuminen

Helsingissä, kun perjantaina 13. päivä muuttuu yöksi

@J-P.Ansakoski (virallinen tili)

23:37

”Olen tehnyt syntini, ja nyt maksan niistä. ”

[Kuva: Ansakoski suu peitetty huivilla, pelko silmissään.]

Jaettu 12 489 kertaa ❤️ 32 947 tykkäystä

Tuntui, että kaikki jakoivat kuvan – ensin X:ssä, sitten TikTokissa, Telegramissa, jopa uutiskanavien kommenttiosioissa.

Mutta kukaan ei ymmärtänyt sitä. He luulivat, että se oli vitsi. Että Ansakoski oli erehtynyt päivästä. Ei nyt ollut Halloween. Kukaan nyt tuollaisia oikeasti lähettäisi.

Ylläpito poisti viestin vain puoli tuntia myöhemmin, mutta se oli jo levinnyt.

Löytyi kyllä verkosta, jos vain osasi etsiä.

Vasta paljon myöhemmin selvisi, mitä oli tapahtunut.

Omin silmin, IRL, sen näki ensimmäisenä siivooja.

Ei mikään uusi kasvo – oli käynyt talossa vuosien ajan, hiljaa ja näkymättömänä.

Tunsi narisevat portaat, pysähtyneen ilman, huonekasvit ja työpöydät.

Tänä aamuna jokin oli toisin.

Ylimmän kerroksen käytävässä ovi oli hieman raollaan – vain sen verran, että varjo vilahti sen takana.

Hän koputti.

”Siivous”, hän sanoi varovasti, mutta sai vastaukseksi vain hiljaisuuden.

Ilma tuoksui oudolta.
Palaneelta.
Lihalta.
Entinen pankkisali oli auki.
Tuolissa istui mies, sidottuna.
Silmät auki. Iho hilseilevän kuiva.
Suu peitetty valkoisella huivilla – ei kiireessä, vaan tarkasti.
Kuin joku olisi halunnut vaientaa hänet.
Vasta portaikossa hänen jalkansa alkoivat tutista.
Sormet eivät totelleet, kun hän kaivoi puhelimen ja soitti.

**

Kommentit:

@Anonymous247: ”Tämä on feikki. Ei voi olla aito.”

@JusticeRising: ”Hyvä! Yksi rotanlääjä vähemmän!”

@PoliisiHelsinki: ”Tämä postaus on osa rikostutkintaa. Älkää levittäkö väärää tietoa. ”

@Mediavahti: ”MITÄ HELVETTLÄ??!!”

@MinäVain: ”Jos tämä on oikea, kuka meistä on turvassa?”

Näytä lisää vastauksia (1092)

Osallistu keskusteluun #Ansakoski

#Ansakoski #TotuusPalaa #RikoksenJälki

Luku 2. Värit, jotka puhuvat

Siveltimen harjakset vetivät kiiltäviä haavoja kankaalle, kuin leikkauksia, jotka syvenivät veto vedolta. Joka kerros paljasti hieman enemmän – ja samalla peitti jotain allensa.

Katariina seiso i keskellä olohuonettaan kädessään sivellin, jonka varteen oli kuivunut edellisten päivien epäonnistumisia. Hän oli aloittanut työn viikkoja sitten, mutta jokin siinä tuntui väärältä.

Liian kirkasta. Liian pehmeää. Liian varovaista.

Hän lisäsi tummempaa sävyä kulmaan, antoi sen levitä, kuin veren lumeen. Taulussa hahmo seiso i selin – silti se katsoi suoraan häntä kohti.

Kuka sinä olet?

Katariina ei tiennyt, maalasiko hän itseään – vai maalasiko tuo hahmo häntä.

Oliko se joku, joka puhui hänen kauttansa?

Hän kallisti päätään, siristi silmiään. Kuin hahmolla olisi ollut nimi.

Nimi, joka ei kuulunut hänelle, mutta jota hän ei voinut unohtaa.

Lilo.

Ajatus leijui läpi hänen tietoisuutensa, kirkkaana ja vieraana.

Lilo.

Ei mikään tuttu, ei kukaan, jonka hän tunsi – ja silti nimi jäi kiertämään hänen sisäänsä, kuin pyörre, johon olisi voinut pudota.

”Näyttää siltä, että se tuijottaa mua”, Tumppi sanoi sohvalta.

Katariina säpsähti kevyesti – hän oli unohtanut pojan läsnäolon.

Tumppi makasi löysästi kerällä, jalat peiton alla, tabletti sylissään.

”Se on selin”, Katariina vastasi.

”Silti tuntuu kuin se tietäisi jotain, mitä me ei tiedetä”, Tumppi sanoi, vilkaisi taas ruutuaan, mutta jäi katsomaan taulua. ”Mikä sen nimi on?”

Katariina katsoi maalausta, eikä vastannut heti.

Hänellä oli tunne, ettei hän itse saanut päättää nimeä.

”Ehkä se on Lilo”, hän sanoi lopulta hiljaa.

”Lilo?” Tumppi toisti. ”Onko se joku sun tuttu?”

”Ei. Tai... ehkä. En tiedä. Nimi vaan tuli mieleen.”

Tumppi kohottautui vähän peittonsa alta, katsoi Katariinaa arvioiden.

”Kuulostaa vähän siltä, että sä et maalaa vaan taulua, vaan jotakin... viestiä.”

Katariina hymähti.

”Ehkä viestiä itselleni. Tai jollekulle, jota en tunne.”

”Tai jollekin, joka tuntee sut.”

Tumppi venytteli, kuin sulautuakseen osaksi sohvaa.

”Sä taidat olla vähän outo.”

”Sama vika sinussa”, Katariina vastasi naurahtaen ja pyyhkäisi mustaa väriä kankaan reunaan.

Hetken he olivat hiljaa. Katariina painoi siveltimen jälleen kankaalle, mutta Tumppi jatkoi katsomista, vakavana nyt.

”Sitä ei ole maalattu valmiiksi vielä, vai mitä?”

”Ei”, Katariina sanoi. ”Se ei ole valmis.”

”Hei...”, Tumppi sanoi yhtäkkiä. ”Toi varjo... eikö se ollut äsken eri kohdassa?”

Katariina kohotti katseensa nopeasti tauluun.

Musta hahmo seisoi yhä selin, mutta sen varjo näytti nyt taipuvan sivulle, aivan kuin hahmo olisi kurottamassa jotakin kohti.

”Höhlä”, Katariina sanoi, mutta hänen äänensä oli liian nopea, liian kevyt.

Tumppi ei vastannut. Hän tuijotti taulua silmät suurina, puhelin unohtuneena syliin.

Sivellin paletille. Rätti pöydälle. Taulu seinällä – hiljainen, liikkumaton.

Mutta varjo oli muuttunut.

Eikä kumpikaan uskaltanut sanoa sitä ääneen.

Luku 3. Hän oli tullut varmistamaan

Huoneessa leijui raskas, seisova ilma – ei vain pölyn ja vanhojen papereiden, vaan kiireen, vaikenemisen ja varoitusten. Hän liikkui varjoissa. Ei valoja. Ei ääntä. Oli oltava nopea. Ja hiljainen. Pöydälle oli kasattu papereita, osa kaatunut lattialle kuin pakenevat todisteet. Hän silmäili rivejä, nimilistoja, muistiinpanoja. Yksi sana pysäytti katseen.

Justén.

Nimi viilsi läpi varjojen. Se ei kuulunut tänne. Eikä hän kuulunut tänne.

Verho heilahti kevyesti. Hän jähmettyi. Askelen kaiku – vai kuvitteliko vain?

Paperi meni nyrkkiin. Hän oli tullut varmistamaan. Ja nyt hän tiesi. Varjo vetäytyi takaisin yöhön – näkymättömänä, niin kuin oli tullutkin.

**

SOME-OSUUS

@UntisSampo

07:23

"Jukka-Pekka Ansakoski löydettiin kuolleena puoluetoimistosta varhain tänä aamuna. Poliisi ei ole vahvistanut kuolinsyytä, mutta lähteiden mukaan kyseessä on henkirikos. Tutkinta on kesken.

#RIPAnsakoski #Politiikka"

Jaettu: 10 872 ×

♥ Tykkäykset: 23 481

Kommentteja:

@MediaWatch: *"Tämä tulee kuohuttamaan poliittista kenttää. Kenellä oli syy vaientaa Ansakoski?"*

@JusticeRising: *"Oliko tämä viesti? Joku halusi hänen kuolevan juuri nyt."*

@PoliisiHelsinki: *"Poliisi tutkii tapausta. Pyydämme välttämään spekulatioita ja odottamaan virallista tiedotusta."*

@Anonymous247: *"Missä on valvontakameratallenteet? Miksi poliisi ei kerro mitään?"*

@PubdasSuomi: *"Tämä ei ollut sattumaa. Tämä oli poliittinen murha!"*

Näytä lisää vastauksia (1 273)

Luku 4. Muisto menneisyydestä

Katariina mittasi kahvinpurut suodattimeen ja kirosi hiljaa – laskut menivät taas sekaisin. Hän tarvitsi kahvia ennen kuin Liina ilmestyisi paikalle. Sisko tuntui aina tulevan juuri silloin, kun Katariina ei ollut valmis.

Kahvimukin saatuaan hän lysähti sohvalle ja avasi kännykän.

Näytölle pomppasi ilmoitus: *”Muisto yhdeksän vuoden takaa.”*

Valokuva.

Katariinan sydän muljahti. Riku. Kuva ajalta, jolloin he olivat vielä yhdessä – ennen nykyistä vaimoa, ennen kaikkea. He olivat olleet ystäviä. Ehkä jopa rakastavaisia.

Hän huokaisi, upotti sormensa hiuksiin. Oliko aika parantanut mitään? Mitäköhän Rikulle kuului? Silti hän laski puhelimen käsistään, päättäväisesti.

Mutta ennen kuin ehti nousta, puhelin piippasi uudelleen.

Uutisilmoitus. Hän avasi sen. Silmät laajenivat.

”Jukka-Pekka Ansakoski löydetty kuolleena – poliisi epäilee henkirikosta.”

Hetken kaikki ympärillä katosi. Hän selasi nopeasti somea – kuva rikospaikalta oli kaikkialla. X:ssä, TikTokissa, Telegramissa.

Poliisinauha, ruumisauto, suomidemokraattien toimisto.

Kommenteissa pelkoa, pilkkaa, salaliittoteorioita.

”Ei helvetti”, Katariina mutisi ja nousi seisomaan. ”Ansakoski on kuollut.”

Ovikello soi juuri silloin. Tumpppi ryntäsi eteiseen, mutta Katariina seisoi jo valmiina oven luona. Hän avasi.

Liina seisoi rappukäytävässä harmaa reppu olallaan.

”Hei. Mikä hätä–”

”Ansakoski on kuollut!” Katariina melkein huudahti. ”Se on murhattu! Näitkö sä jo? Se on joka paikassa.”

”Mä tiedän”, Liina sanoi, astui sisään ja riisui kenkensä. ”Mutta mä tarvitsisin nyt hetken sun huomiota.”

”Okei okei, mutta tää on ihan hullua. Muistatko sen, kun mä sanoin että se tyyppi on–”

”Katariina.”

Liinan äänessä oli painoa.

Katariina pysähtyi ja katsoi siskoaan. Tumppi oli jo kömpinyt takaisin sohvalle.

”Meidän veneelle tuli joku yöllä.”

Katariina räpäytti silmiään.

”Ai mitä sä sanoit?”

”Joku tyyppi tuli meidän veneelle, kun me oltiin siellä Mehdiin kanssa jo nukkumassa. Se tyyppi säikähti ja lähti karkuun, kun mä huusin. Ja sitten Mehdi sai yhtäkkiä nenäverenvuodon. Me lähdettiin sieltä yöllä pois.”

”Nenäverenvuodon?” Katariina toisti, mutta vilkaisi samalla taas puhelintaan. Uusi viesti: **”Ansakosken viimeinen päivitys – oliko se varoitus?”**

”Katariina, voitko keskittyä? Tämä ei ollut mikään pikkujuttu.”

Katariina nosti katseensa ja näki Liinan silmissä levottomuuden. Ansakosken kuolema jäi hetkeksi taka-alalle.

”Okei. Kerro.”

Liina vilkaisi nopeasti Tumpin suuntaan. Poika oli vetäytynyt takaisin omiin puuhiinsa, kuulokkeet päässä, mutta silti.

”No se ei liity tähän.”

Katariina nojautui eteenpäin. ”Anna tulla.”

Liina puristi kahvikuppiaan molemmin käsin, katse lattiassa.

”Muistatko sen keskusteluohjelman? Missä mä olin Ansakosken kanssa?”

”Tietty. Te olitte eri mieltä kaikesta.”

”Niin oltiinkin. Sen jälkeen... mulle on tullut viestejä. Nimettömiä. Uhkaavia.”

Katariina jäykistyi. ”Mitä viestejä?”

Liina kaivoi puhelimen laukustaan ja ojensi sen. Näytöllä oli yksi ainoa viesti:

”Pidä suusi kiinni.”

”Saatko näitä paljon?”

”Välillä. Tämän aamun jälkeen tuntuu, että niitä voi tulla lisää.”

Katariina nielaisi. ”Ja sä et usko, että se liittyy Ansakoskeen?”
Liina pudisti päätään. ”En tiedä, mihin se liittyy. Enää en tiedä mitään varmaksi.”
Hetkeksi molemmat vaikenivat. Sitten Tumpppi huikkasi sohvalta:
”Äiti, tuliks telkkariin lisää siitä murhatusta tyypistä?”
Katariina ja Liina katsoivat toisiaan.
”Tai ehkä me tiedetään enemmän kuin halutaan myöntää”,
Katariina sanoi hiljaa.

SOME-OSUUS: Poliisi tiedottaa

@PoliisiHelsinki 10:30

”Suomidemokraattien puolueloimistolta löytyneen vainajan tapausta tutkitaan henkirikoksena. Poliisi ei voi vielä kommentoida tutkinnan yksityiskohtia, mutta pyydämme kansalaisia välttämään spekulatioita.”

Jaettu 9 672 kertaa ❤️ 18 372 tykkäystä

Kommentit:

@MediaWatch: ”Onko kyseessä poliittinen murha? Poliisi ei kommentoi, mutta huhut vellovat.”

@JusticeRising: ”Tämä ei ole sattumaa. Kuka hyötyy eniten?”

@AnonymousX: ”Valvontakameramateriaali julki nyt! Mitä poliisi salaa?”

@NationalFront: ”Tämä ei jää tähän. Odottakaa vaan.”

@libaa_öövä 35 s

”Puolueloimiston läheisyydessä oli perjantaina miesjengi. Eikä muuten ollut kantaväestöä. #messias88 #RIPAnsakoski”

@höpötöpösis 3 s

”Älkää nyt jumalauta uskontoa kaikkeaa, mitä täällä kirjoitetaan.”

@MrmrMr 60 s

”Voimia Jukka-Pekka @Ansakoski läheisille. Tekijä on saatava vastuuseen. Annetaan poliisille työrauha. #RIPAnsakoski”

Näytä lisää vastauksia (1 456)

IHMISYYSTRIOLOGIA

Mitä on ihmisyyys – ja mitä tapahtuu, kun se katoaa?

Kolme tarinaa. Yksi kysymys, yhä ajankohtaisempi:

Miten olla ihminen maailmassa, joka ei enää muista, mitä ihmisyyys tarkoittaa?

Tämä trilogia kuljettaa lukijan halki rakkauden, väkivallan, toivon ja tuhovoiman. Se alkaa yhdestä murhasta ja päättyy anteeksiantoon, jota ei koskaan pitänyt tulla. Tarinan keskiössä on Katariina, joka tutkii maailmaa ja itseään, sekä Ebrima, jonka matka johtaa pimeyden halki kohti valoa. Mukana kulkee myös Lilo – kirjoittaja, joka ei tiedä, elääkö enää itse.

Ihmisyystriologia on tutkielma rakkaudesta, uskosta, vallasta ja inhimillisestä rajallisuudesta.

Se on kaunokirjallinen trilleri, runo ja rukous samaan hengenvetoon.

“Meissä kaikissa asuu se hetki, jolloin olisi voinut vielä katsoa. Tai kääntyä pois.”

Lilo Thurman on kirjailija nimi, jonka takaa löytyy ajattelija, tarinankertoja ja ihmisyyssaktivisti.

Tämä trilogia on hänen elämänsä suurin teos – ja ehkä viimeinen.

www.humanitytrilogy.com

